

обаряше обичайтъ на поклонението, и самъ явно като казваше, че въ тайно колко негодуваха най добритѣ и най старитѣ Македонци, та отърва Еллинитѣ отъ единъ голѣмъ срамъ, а най паче 696 Александра, защото за него бѣше срамъ, и затова Алаксандръ запрѣти отъ да му се поклонатъ като на Монархъ; но отъ друга страна Каллистенъ опустоши себе си, като се яви че принуди царьтъ да стори това, а не да го убеди. А Харистъ отъ Митилинъ казва че единъжъ се случи Александръ въ едно пирувание да прѣдложи една чаша съ вино на единъ отъ приятелитѣ му; а онзи я въсприе и отиде първо къмъ оная страна на стаята гдѣто бѣха домашнитѣ богове за да се поклони на ефестийскитѣ богове, послѣ като испи чашата, поклони се на Александра, и послѣ го цѣлуна прѣдъ пируването, и седна си на мѣстото. Обаче, сжщото послѣ направиха всичкитѣ нарѣдъ; но Каллистенъ, като зѣ чашата, когато не глѣдаше царьтъ, който се разговаряше съ Ифестиона и я испи, а послѣ доблиза до Александра за да го цѣлуне. Но Димитръ наречений Фидонъ рече тъй. „Не дей да го цѣлунишъ, о царю, защото само той не ти се поклони.“ Тогазъ Александръ отегли се отъ да го цѣлуне. Но Каллистенъ извика се силно: „Прочее, отивамъ си като имамъ една цѣлувка по-малко.“

§. 55. Слѣдъ това развлечение първо се увърѣ Ифестионъ като каза, че Каллистенъ се съ-